

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Elogium S. Artemonis M. Fabulosum Ex Menæis ad diem XXIV Martii,
Interprete Jacobo Bueo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

AUCTORE
J. B.

Artemone Græce composito, quod apud nos e bibliotheca Cæsarea transcriptum exstat e codice membranaceo, Canones seu Cantica in Sanctos mensis Aprilis complecto: sic autem habet illud ad diem XIII Aprilis, inscribiturque S. Artemoni Hieromartyri. Ὅπλα εὐσεβείας περιβέμενος, μάρτυς ἔδοξε, ἐπολέμησας τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἀθλητικὰ παρὰ Χριστοῦ εὐλόγησας βραβεῖα, αἰδοῦμε. Ἡρώης, ἀθλοφόρε, εἰς μετέωρον θείας γρόσεως, καὶ κατόπτασας τὰ μυστήρια Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μύστης αὐτῶν γέγονας, Ἀρτέμιον, ἀνύστατος. Ἀρτίον φυλάξας τῆς πίστεως τὸ μυστήριον, καὶ ἐλόκληρον προσενήνοχας θύμα ἑαυτοῦ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἔφει, Ἀρτέμιον, τῆς ἀθλήσεως, Ἀρμίς septus pietatis, Martyr gloriose, cum impietate bellasti, nactusque es pugilum a Christo coronam, Inclyte. Evectus, coronate pugil, ad divinæ scientiæ culmen, mentis sinu Christi Dei arcana concixisti, et factus es eorum mystes, Artemon, supremus. Integrum servasti fidei mysterium, et integrum obtulisti te ipsum Christo Deo sacrificium tui gladio, Artemon, certaminis.

haud satis
liquet,

10 Meminit hujus codicis Lambecius lib. 8 Commentariorum de Bibliotheca cæsarea Vindobonensi cap 12 hunc in modum. Duodecimus codex manuscriptus historicus Græcus est membranaceus pervetustus, elegans et optimæ notæ in quarto, constatque foliis ducentis et uno, atque ab Augerio Busbeckio, ut ipse solita manus inscriptione testatur, olim fuit comparatus Constantinopoli. Continentur eo Canones sive Cantica sacra in Sanctos totius mensis Aprilis, quos deinde ordine dierum recenset Lambecius. Denique ex inscriptione, ad calcem codicis exarata, recte colligit, illius auctorem vel collectorem vel certe descriptorem fuisse Theocistum: hunc porro Theocistum, cujus in Vita S. Euthymii, sub annum 473 defuncti, veluti S. Euthymii familiaris, Cyrillus monachus meminit, fuisse conicit: quæ viri eruditi conjectura, si locum haberet, faceret profecto, ut, Theocistum sequentes, Artemonem gladio, seu capite plerumque martyrium suum consummasse, diceremus. Sed fallitur vir eruditus; nam inter Sanctos, quos enumerat, multi occurrunt, qui Theocisto, S. Euthymii socio, longe sunt juniores: sic ad diem III Aprilis S. Nicetam, Medicensis in Bithynia C monasterii abbatem, anno 423; ad diem VI S. Eutychium, Constantinopolitanum patriarcham, an-

no 582; ad diem VII S. Georgium, Mitylenæ archiepiscopum, circa annum 816; ad diem XII S. Basilium, Parii in Mysia Minore episcopum, seculo octavo sub iconomachis, defunctos memorat, quorum adeo Cantica Lambecii Theocistus, quem seculo XII alia de causa illigat Oudinus, neque componere, neque colligere vel describere potuit.

11 Ceterum colligi ex dictis potest, Artemonem Laodiceæ passum non videri; sed Cæsareæ potius, quæcumque tandem hæc fuerit: Laodiceæ vero in Martyrologio Romano (quod et nos hic secuti sumus) annuntiarum tantum videtur, quod illic magnam vitæ suæ partem egerit, ac post obitum, cultum sacrum, si uspiam alibi, verosimillime sit consecutus, quem late aliquando per Orientem fuisse diffusum, ex laudatis supra monumentis colligi potest, quorum aliquibus cum titulo Hieromartyris inscribitur. Porro, cum Artemon una cum Christianis aliquot in gentilitium fano idola subruisse dicatur, quaerit fortasse nonnemo, nullosne habuerit martyrii socios? Habuisse, res quidem per se satis credibilis est; sed eorum in Menæis, et Synacario Basilii imperatoris nulla omnino mentio est: in Synacario tamen quodam Rhutenico Ms. Patris Georgii David ad diem XIII Aprilis sic lego: S. Hieromartyris Artemonis et qui cum eo. Item in Menologio Slavo-Russico Sparcensfeldii ad eundem diem: S. Hieromartyris Artemonis et socc. Passi sunt anno cccc. Unde dubium videri potest, an socios habuerit Artemon, necne. Quos si habuerit tamquam minus nobiles, in Græcorum monumentis prætermitti passim verosimillime fuerint. Quo demum anno martyrium subierit, non liquet; quod dum anno 301 auctor Menologii Slavo-Russici, vel forte, qui nobis istud suppeditavit, Baro de Sparcensfeld, illigavit; fecit quidem id fortasse pro arbitrio, non repugnantibus tamen Græcis tum Menologiis, tum Synacariis et Menæis, quæ passim S. Artemonem sub Diocletiano passum inveniunt: neque, cur Baronius anno 308 sub Maximino martyrium illius accidisse, in Annalibus scribat, nihil perspectum est: ut adeo pleraque, quæ de S. Artemone traduntur, aut incerta, aut fabulosa sint; qualia certe sunt duo, quæ sequuntur, ejus Elogia, quorum alterum ex Menæis ad diem XXIV Martii, alterum ad diem VIII Octobris accipie.

ut nec, quæ
sit Cæsarea,
ubi passus
fuerit sub
Diocletiano.

E

F

ELOGIUM

S. ARTEMONIS M. FABULOSUM

Ex Menæis ad diem XXIV Martii,

INTERPRETE JACOBO BUEO

S. Artemon
ob contrita
idola
a
b

Diocletiano Romæ imperante, Laodiceam a versus comes quidam Patricius nomine misus fuit, qui sibi imperata perfecit. Sisinius b autem, loci antistes, et Artemon presbyter una cum aliis Christianis aliquot Dianæ templum noctu ingressi, idola illic contriverunt et igni exusserunt. Ubi rem resevit comes, iræ plenus, juncta sibi multitudine populi, ex urbe cum equitatu ad Christianorum templum egressus est, omnes igni daturus, Sisinium vero et Artemonem mem-

Διοκλητιανοῦ βασιλευστος ἐν Ρώμῃ, ἀπεστάλη εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας κόμης τῆς Πατρικίου ὀνόματι, καὶ ἐποίησεν, καθὼς προσετάγη. Σισίνιος δὲ, ὁ τοῦ τόπου ἐπίσκοπος, μετὰ Ἀρτέμιονος πρεσβυτέρου, καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεκρῆς, καὶ τὰ εἰκαστὰ εἰδῶλα συνέτριψαν, καὶ ἐτέφρασαν πυρὶ. Τοῦτο μαθὼν ὁ κόμης, θυμοῦ πλησθεὶς, καὶ λαβὼν πλῆθος λαοῦ σὺν αὐτῷ ἐξήρχετο μετὰ ἵππων ἐξω τῆς πόλεως πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίαν, τοῦ κατακαῦσαι πάντας, καὶ Σισίνιον καὶ Ἀρτέμιον.

A Τέμωνα μελῆδὸν κατατεμεῖν ἔρχζοντος δὲ αὐτοῦ τῆ νῆσ, φρικτὴ συνέπεσεν αὐτῆ, καὶ πυρετῆ συνεσχέθη λαύρω· καὶ ὑπέστρεψε τεθεὶς ἐν κληιδίῳ. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀγρὰν ταλαιπωρίαν, ἐδήλωσε τῆ ἐπίσκοπῷ, λέγων, εὖξαι τῆ Θεῆ σου ἵνα κουρασθῶ, καὶ ποιήσω τὴν στολίμ σου χρυσῖν· ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἀνεδήλωσεν, εἰπὼν, τὸ χρυσίον σου ἔσται παρὰ σοὶ· ἐὰν δὲ πιστεύσῃς τῆ Χριστῷ καὶ Θεῆ μου ἰαθήσῃ. Ὁ δὲ ἔγραψεν οὕτως· πιστεύω τῆ Θεῆ σου, μόνον ἰαθήσομαι· καὶ εὐθὺς ἀπέστη μὴ ἔχων λεύκανον νόσου.

B 2 Καὶ ὁδῶσεν ἐπὶ τὴν Καισαρέων πόλιν, ὡς ἀπὸ μιλίων τριῶν Λαοδικείας, ὑπήντησε τῆ προσευτέρῃ Ἀρτέμωνι, ἀκολουθοῦτον αὐτῆ ἑλάτων δύο, καὶ ὄναγρον ἕξ, καὶ λέγει αὐτῆ. Πῶς ταῦτα ἤγερασας; ὁ δὲ, τῆ λόγῳ τοῦ Θεοῦ, φησὶν, ἔχρησα. Καὶ ὁ κύμης, Οὐκ οὖν Χριστιανὸς εἶ σύ; Ὁ Ἅγιος εἶπε, Ναὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας Χριστιανὸς εἰμι. Τότε δῆσας αὐτὸν ὄντι ἀλύσει, καὶ παραδοῦς αὐτὸν στρατιώταις, ἐπέστρεψεν ἀκαλοῦσθιν πρὸς Καισαρέαν. Ὁ δὲ Ἅγιος πρὸς τὰ ἀκολουθοῦντα ζῶα στραφείς ἔφη, Πορεύεσθε πρὸς Σισίνιον τὸν ἐπίσκοπον· τὰ δὲ πορευθέντα, διεμνήσθη αὐτῆ διὰ τοῦ θυραφῶν· ὁ δὲ ἔφη τῆ θυραφῶν· Πῶθεν παραγγέλλεται τὰ ζῶα ταῦτα; Τότε προστάζει Θεοῦ μία ἑλάφος, ἀναλαβοῦσα φωνὴν ἀνθρωπίνην, ἔφη; Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων, συλλεψθεὶς παρὰ τοῦ ἀσεβοῦς κύμης, ἀγεται δέσμιος ἐν τῆ Καισαρέων πόλει· καὶ ἤμην προστάζειν ἔλθειν ἐνθάδε Ἀκούσας δὲ ὁ ἐπίσκοπος, ἔβραμῆος γέγονε, καὶ καλέσας Φυλιάν, τὸν διάκονον, ἀπέστειλεν εἰς Καισαρέαν, λέγων· Ἀπέλθε, καὶ μάθε, εἰ ἀληθὲς ἐστὶ, ἄπερ ἀκούσαμεν διὰ τῆς ἑλάφου· καὶ ἀπελθὼν εὗρεν αὐτὸν ἐν τῆ φυλακῇ· καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, διέστησαν εἰς ἐπιταγίον τῶν φυλάκων.

C 3 Τῆ δὲ ἑξῆς κροκαθίτας ὁ κύμης, παρέστησε τὸν μακάριον Ἀρτέμωνα, καὶ φησὶ· Τίμησον τὸ γῆρας σου, ἄνερ, καὶ δῶσον τοῖς θεοῖς· καὶ ὁ Ἅγιος· Δέκα καὶ ἕξ χρόνους διεδίδακσα ὑπαναγιωστικῶν τῆ λαῶ τὰς βιβλίους τοῦ Θεοῦ ἐν τῆ νῆσ· καὶ δικτὸς πρὸς τοὺς εἰκαστοὺς ἐτέλεσα διάκονος Χριστοῦ ὑπαναγιωστικῶν τὰ εὐαγγέλια· καὶ τριάντονα καὶ στείς πληρώσας προσβύτερος, διδάσκων τῆ τοῦ Θεοῦ μου βροχία, καὶ οὖν λέγεις μοι τῆ ἀνησθήτῳ ὁμοίῳ σου Μαίριον ἐπιθύσαι; Ταῦτα ἀκούσας ὁ κύμης ἐταράχθη, καὶ πυρώσας ἐσχάρην ἠλώσας τὸν Μαρτυρα ἐν αὐτῆ. Ἀναβλέψας δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔφη· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ συγχωρήσῃς τῆ μικρῆ τούτῳ κύμῃτι, ἐπεγγελάσαι μοι τῆ δοῦλῃ σου, ἀλλ' εἶδός, ὅτι διὰ σὲ πάσχω ταῦτα, δός μοι ὑπομονήν, ἵνα τελείως κατασχηθῶ. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ἁγίου, ἰδοὺ καὶ ἡ ἑλάφος, ἐκ τοῦ ἐπισκόπου ἔλθοῦσα, προστάζει Θεοῦ εἰς ἕλεγχον τῶν ἀπίστων λέγει τῆ κύμῃτι· Τί ἀδυνατεῖ τῆ Θεῆ; Ἰναὶ, ὅτι ὁ Δοῦλος τοῦ Θεοῦ ταχέως ἐκδικηθήσεται· δύο γὰρ ὄνεις * ἀρπάσουσί σε, καὶ βαλοῦσιν εἰς τὸν παμφάλλοντα λέθητα, καὶ αἱ σάρκες σου διαλυθήσονται, ὅτι ὄν ἠμολόγησας Θεοῦ τοῦ πιστεύσαι ἐξήρησῃ.

C 4 Ὡς οὖν διηλέχθη ἐπὶ τοῦ ἀγρίου ζῶου, ἐκέλευσε τοὺς στρατιώταις ἐκκεντῆσαι τὴν ἑλάφον· ἡ δὲ ἀποπηδήσασα πλησίον τοῦ συγκραθῆδου τοῦ κύμης διαδράσα τὸ μῆδεν κατὰ τῆς ἑλάφου βέλος, ἔβαλε τοῦ συγκραθῆδου Καρίαν τῆς καρδίης, καὶ ἀπέρριψε τὴν ψυχῆν. Ἀπηθείς οὖν ὁ κύμης ἀνεχώρησε· καὶ ἔβαλε τὸν Ἅγιον ἐν τῆ φυλακῇ· τῆ δὲ ἑξῆς προστάζειν ἐμδληθῆναι εἰς λέθητα πίσσαν· καὶ ἐκκύσας σποδρῶς, ἐν αὐτῆ βληθῆναι τὸν Ἅγιον μελεῖται· γενομένου δὲ τούτου, ἰδοὺ ἐκ τῆς τάξιος παρεγίνοντο πρὸς τὸν κύμῃτα, τὴν ἔκκυσιν τοῦ λέθητος ἀπαγγέλλοντες· αὐτὸς δὲ ἵππῳ ἐπιβὰς, πλησίον τοῦ λέθητος παρεγίνετο.

* ὄνεις

bratim concisurus. Cum vero templo appropinquavit, subitus illum horror incessit, multaque febre correptus domum rediit lecticae impositus. Ad incitas autem redactus nunciavit episcopo: precare Deum tuum, ut morbo lever, faciamque tibi stolam e auream. Aurum tuum, respondit episcopus, tibi sit: sanaberis autem, si Christo et Deo meo crederis. Rescripsit ille: Credo Deo tuo, modo valetudinem consequar; statimque surrexit, ipsis etiam morbi reliquiis liberatus.

2 Profectus Caesaream d milliariibus circiter tribus Laodicea e, obvium habuit Artemonem presbyteram, qui cervos duos et onagros sex in comitatu habebat f. Querit illo, quo pacto feras illas cepit. In verbo Dei, inquit Sanctus. At comes: Christianus igitur es tu? Sum enim vero, inquit Artemon, et quidem a teneris. Tum comes duabus catenis vinctum militibusque traditum iter convertere ac Caesaream se subsequi jussit. Sanctus vero ad feras se sequentes conversus, ite, inquit, ad episcopum Sisinium: eunt ille, cumque ad illius aedes pervenissent, janitor illas pro foribus stare, Sisinio nunciavit: Unde huc, inquit ille, feras istae? Tum Dei numine e cervis altera humanam vocem assumens g, dixit: Servus Dei Artemon ab impio comite captus vinctusque Caesaream ducitur, atque huc venire nos jussit: obstupuit, his auditis, episcopus, accessitumque Pholeam, diaconum, Caesaream misit, inquiring: Abi et vide, num vera sint, quae e cervis audivimus. Profectus ille Artemonem offendit in carcere: cumque se mutuo complexi essent, exebitorum jussu ab invicem divulsi fuerunt.

vinctus Caesaream ducitur
d
e
f

3 Postridie sedens pro tribunali comes, iussu sibi sisti beatum Artemonem his verbis compellat: Reverere, o Vir, senectutem tuam et diis sacrificata. Annos jam sedecim, inquit Sanctus, divinos codices populo recitavi in templo lector; annos octo supra viginti Christi diaconus Evangelia praegi; presbyter vero annos implevi triginta tres h, quibus, Deo opitulante, populum docui, et nunc amenti Baccho tuique simili sacrificare me jubes? His percussus comes, craticulam candeferi, et super eam Martirem jussit extendi, qui, sublatis in caelum oculis, Domine Jesu Christi, inquit, ne patere, ut me, servum tuum, scelestus hic comes irrideat; sed cum noris, haec tua me causa pati, mihi patientiam praebe, ut confundatur omnino: quae dum Sanctus diceret, ecce, adest ab episcopo cerva, Deique imperio in reprehensionem infidelium comiti ait i: Ecquid est, quod exsequi Deus nequeat? Scito, Dei famulum ocuis vendicandum: rapient enim te alites duo et in ferventem ollam injiciens, solveturque tibi caro, quod Christum, quem promisisti, te Deum crediturum, abnegaveris.

E
g
h

4 Quae cum fera dixisset, militibus ut eam telis traherent, praecipit: at transiliente illa ad assessorem comitis, et vibratum in se declinante telum, id Cheriae, comitis assessori, cor percussit, vitamque ademit. Recessit itaque a tribunali comes non sine dolore, et Sanctum in carcerem conjici jussit. Postero vero die injici picem in ollam, in eamque vehementer accensam, projici Sanctum mandat: quibus peractis, ecce adsunt ex praecipito comitis, qui jam ollam succensam esse nunciant: qui, cum equum ascendisset, ad ollam prope accessit.

et assatur igni,
i

postridie in ferventem ollam injiciens

A 5 Mox vero a duobus angelis, sub aquilarum forma e caelo in terram delatis, ex equo detractus comes in ollam projectus est *k*, adeoque excoctus, ut ne os quidem reliquum fuerit : quod milites omnisque multitudo conspicati, metu percussi, fugerunt; at Sanctus, solus relictus, in Dei laudes erupit, precibusque suis ex ipsomet loco fontem copiosum eduxit; id videns Vitalius, idolorum sacerdos, alique non pauci sacra baptismatis unda tincti fuere. Eadem porro nocte ad Artemonem delapsa est huiusmodi vox : Abi ad maritimos Asiae populos, ubi varios multorum morbos emundabis, daemones pelles, multique, per te illustrati, dabunt gloriam Deo. Sanctus vero, onagro conscenso, abiit raptusque ab angelo in constituto loco inventus est *l*. Cum multa ibidem prodigia edidisset, et multos ad fidei lumen Deumque adduxisset, tandem captus et capite plexus est *m*.

paratam
quidem ne-
cem evadit,
sed tandem
alibi capite
plectitur.

k

l

m

5 Ἄφω δὲ οὐρανὸν κατελθόντες δύο ἄγγελοι, ὡς *D*
ἐν σχήματι ἀετῶν, καὶ ἀρπάσαντες αὐτὸν τοῦ ἵππου,
τῷ λέβητι ἐπέβαλον· καὶ οὕτως ἐχώνευσθη, ὡς μὴδὲ
ὄσπου ἀπολειφθῆναι· ἔπειρ ἰδόνται* οἱ στρατιῶται καὶ
πᾶς ὁ ὄχλος, ἐξέστησαν καὶ ἐφυγον· ὁ δὲ Ἅγιος,
καταλειφθεὶς μόνος, ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ διὰ προσ-
ευχῆς ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἐξήγαγεν ὕδωρ πολὺ. Τοῦ-
το ἰδὼν Βιτάλιος, ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, καὶ ἄλλοι
πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν· καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἤλθε φωνὴ
πρὸς τὸν Ἅγιον λέγουσα. Πορεύου πρὸς τὴν Ἀσίαν ἐν
τοῖς παραθαλάσσιαις, καὶ ἔσθι πολλοὺς καθαρίζων ἀπὸ
ποικίλων παθῶν, καὶ δαίμονας ἀπελάσσων, καὶ πολλοὶ
ὑπὸ σοῦ φωτισθόντες, δοξάσουσι τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Ἅγιος,
ὀνόμαζον ἐπίστας, ἐπαρεύετο, καὶ ἀρπαγείς ὑπὸ θείου
ἀγγέλου εὐρέθη ἐν ᾧ ἐχηρηματίσθη τόπω· πολλὰ ἐκεί-
σε σημεῖα πεποικῶς, καὶ πολλοὺς φωτίσας, καὶ πρὸς
Θεὸν ὀδηγήσας, ὕστερον κραχθεὶς ἀπετιμήθη τὴν κε-
φαλὴν.

* ἰδόντες

ANNOTATA.

B a Laodiceam Phrygiæ Pacatianæ, seu, si Ptolemæum sequi mavis, Carix interpretatur, tum E
ob dicta num. 4, tum quod Asiæ, in qua passus fuit S. Artemon et vitam finivit, nomine, apud
veteres, ut observat Ortelius, Asia Minor, seu Propria passim veniat. Sic de ea scribit Paulus
Orosius lib. 1 cap. 2 : Asia regio, vel, ut proprie dicam, Asia Minor absque Orientali, parte
qua ad Cappadociam Syriamque progreditur, undique circumdata est mari : Notitia vero Ori-
entalis imperii in dioecesi Asiatica has provincias collocat : Pamphyliam, Lydiam, Cariam, Lyciam,
Lycæoniam, Pisidiam, Phrygiam Pacatianam et Phrygiam Salutaream, Hellespontum et insulas.
Cum igitur Asia in Menæis et Synaxariis, ubi de S. Artemone agunt, non pro tertia orbis habi-
tabilis parte, neque pro Asia Majori accipi videatur, minus recte Baronius Laodiceam Syriæ hic in-
tellexisse videtur.

b Non aliunde mihi notus est episcopus ille, quem Laodiceæ Phrygiæ pariter adscripsit Le Quien in
suo Oriente Christiano.

c Alibi lego : Statuam.

d Cum hujus nominis civitates in Asia Minori et Majori sint varix, quæ hic intelligenda sil,
ignoro.

e Hinc Raderus in versione Ms. Menæorum colligit, Cæsaream, quam Patricius pelebatur, tribus
tantum milliaribus Laodiceæ fuisse distitam : at nusquam duas istorum nominum civitates adeo sibi
propinquas reperi. Neque id Menæa affirmant : sed tantum, S. Artemonem patricio obicium factum
esse. cum hic jam tribus milliaribus Laodiceæ Cæsaream versus progressus esset.

f Fabulosus est huiusmodi S. Martyris comitatus, sicut et omnia, quæ huic deinde superstruun-
tur.

g Vide dicta ad lit. præcedentem.

h ἔτις vitiose legitur in Menæis Græcis, pro τρεῖς, ut opinor : Synaxarium lamen Sirmondi habet
C πέντε seu quinque.

i Altera iterum fabula.

k Credet ista, qui volet.

l Fabula est ejusdem farinae, cujus sunt præcedentes.

m Menæa ad diem viii Octobris in pace S. Artemonem obiisse, aiunt, non admodum diu, postquam
a Patricio tortus fuerat, quod equidem verosimilius apparet.

ELOGIUM ALTERUM

PARITER FABULOSUM

Ex Menæis ad diem viii Octobris,

INTERPRETE, JACOBO BUEO.

S. Artemon Fuit hic, Diocletiano imperante, Laodice-
næ ecclesiæ presbyter, annosus et efflore-
scente canitie decorus. Idolorum templum una
cum Sisjnio episcopo ingressus, Apollinis, et
Aesclepii a statuas evertit et contrivit, et dra-
cones, qui alebantur in templo, sustulit : hos

Ὅστις ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως,
προσβύτερος τῆς κατὰ Λαοδικεῖαν ἐκκλησίας,
γῆραιος καὶ ἤδη ἐπανθεύσαν ἔχων τὴν πολιάν. Εἰσελ-
θὼν δὲ μετὰ Σισυνίου, τοῦ ἐπισκόπου, ἐν τῷ τῶν εἰδώλων
ναῶ, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατεστρεφέν ἄγαλμα· ὁμοίως
καὶ τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ συνέτριψαι* ἔδωκεν· καὶ τοὺς ἐν αὐ-
τῷ

* συνέ-
τριψε